

dig. Opfattelse af de tidligere Forpagteres Stilling og jeklan, efter mit ikke ringe Kendskab til Forholdene paa Stedet, ikke tilhængeholde den Udtalelse, at det er en forunderlig Opfattelse, der er gjort gjældende i denne Sag, og det en Opfattelse, som er aldeles ny, idet jeg aldrig før har kunnet spore den. Jeg maa derfor fastholde som fuldt begrundet, hvad jeg for sig sagde, og det uagtet den høitærede Ministers Ytringer. Lad mig dog tilføje, at om jeg end ikke har været ganske heldig i eller ikke besidder Dygtighed nok til at give mine Udtalelser den mildest mulige Form, såaa har det dog aldrig været min Mening at tvivle om, at den høitærede Minister har handlet i god Tro, ved, hvad han har gjort, og at han har ment at handle i Statskassens Interesse. Men ved Siden deraf maa jeg rigtig nok ogsaa udtale, at jeg tror, at der veies ad hvilke i den høitærede Minister af en eller hverve sig sin Kundskab, ikke er fuldstændig pågældende, stridende Interesser og ensfide Meninger gjøre sig altid gjældende i den Slags Spørgsmaal, og jeg tror, at det alt Fald Aftersforpagterne havde kunnet vente i den retfærdige og billige Behandling af Regjeringens, at man havde fremsat de Indsigelser, der senere er blevne afgjorte fra Regjeringens Side, på den saadan Tid, som de kunde være blevne stagne til Følge forinden Kontraktens Udløb. Min efterat Forpagtningstiden er udløben, og idet de vedkommende Mænd staa i den Tro fuldkommen at have erhvervet sig den Ret, der er tilfaldt dem, er det fuldstændig ubilligt, som det vil henvise dem til at føre et juridisk Bevis, som ikke kan føres. Man maa jo nemlig vel huske paa, at de Handlinger, gjennem hvilke de skulle have erhvervet sig Rettigheder efter § 10, danne den utallig Masse Details, udført af Hænder, der ere spredte over et stort Forvand, og det er da umuligt efter 10 Maanedes Forløb at fremsøge Beviser af saadan Beskaffenhed, at de ligeoverfor Domstolene kunne være fuldkommen fyldestgjørende, hvorfor det ogsaa er en ligesom uretfærdighed at henvise denne Sag til Domstolene. Det er ogsaa derfor, at jeg antager, at jeg ved i 2den Behandling vil finde mig foranlediget til at stille Forslag om,

at Sagen henvises til den høitærede Finantsminister. Jeg har ikke Dtv. om den høitærede Ministers gode Villie til at yde Forpagterne Retfærdighed, og jeg haaber, at han ved nærmere Overveelse af, hvad der her er fremkommet, og muligt vil finde sig foranlediget til en Forhandling med dem, hvoraf Resultatet da maa ske kunde blive, at de i Stedet for at give deres Fordringer den allerhøieste Udstrækning, formulerede dem såaaledes, at Ministeriet kunde finde sig foranlediget til at fremlægge Forslag, såaa Hensende for i kommende Rigsdag. — Til den høitærede Ordførers Udtalelse skal jeg bemærke, at jeg ikke har tilfietet at fremsætte nogen Debattelse mod det høitærede Udvalgs, det har kun været min Hensigt at motivere, hvorfor jeg ikke har kunnet indtage det Standpunkt til Sagen, som Udvalget har troet, at maatte stille sig paa. Da alle flere ønskede at udtale sig i Aftens Dvergangen til 2den Behandling af Forslaget til Beslutning der angaaende de til Finantsbudvalget afgivne Andragender, under den Afstemning og i den afstemning, der blev bestemt og enstemmig med 58 Stemmer.

Andringsforslag til 2den Behandling af Forslaget til Beslutning der angaaende de til Finantsbudvalget afgivne Andragender, under den Afstemning og i den afstemning, der blev bestemt og enstemmig med 58 Stemmer.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var den afstemning af Forslaget til Beslutning der angaaende de til Finantsbudvalget afgivne Andragender, under den Afstemning og i den afstemning, der blev bestemt og enstemmig med 58 Stemmer.

Ordføreren (C. B. Nyholm) Da Betænkningen saa indføelig har behandlet hele den foreliggende Sag i dens Begyndelse, dens Udvikling og dens Afslutning, og paa samme Maade har fremsat de Grunde, der have været ledende for Udvalget, da jeg fremdeles